

Utdrag fra Bispemøtets protokoll i sak BM 28/07

Vigsling og ansettelse av homofile i partnerskap

Kirkerådet fattet på sitt møte 13. -14. september 2007 vedtak om å fremme forslag for Kirkemøtet 2007 vedrørende ansettelse og vigsling av homofile i partnerskap, på bakgrunn av Lærenemndas uttalelse i 2006 (KR 42/07). I samsvar med gjeldende prosedyre i saker av læremessig karakter har Bispemøtet fått oversendt saken til uttalelse (Kirkemøtets forretningsorden § 2-2; Bispemøtets forretningsorden § 29) før Kirkemøtet behandler saken.

Bispemøtets flertall (*Haugland Byfuglien, Riksaasen Dahl, Fiske, Finnset Heiene, Jørgensen, Wagle*) anbefaler at Kirkemøtet 2007 treffer vedtak om at kirkemøtevedtakene i homofilisaken fra 1995 og 1997 ikke videreføres.

I sin uttalelse fra 2006 konkluderer halvdel av Lærenemndas medlemmer, innbefattet et flertall av biskopene, med at homofilt samliv i registrert partnerskap må anerkjennes. I Lærenemndas uttalelse gis en utførlig teologisk begrunnelse for begge syn i homofilisaken. I og med Lærenemndas uttalelse fra 2006 befinner vi oss følgelig i en situasjon hvor begge syn i homofilisaken må sies å ha læremessig begrunnelse og legitimitet i kirken.

Når det gjelder den læremessige begrunnelse for at homofilt samliv i registrert partnerskap bør anerkjennes av kirken, vises det til Lærenemndas uttalelse.

Bispemøtets flertall vil understreke at når det ikke anser homofilt samliv for å være en hindring for vigsling eller tilsetning i vigslede stillinger, gjelder dette homofilt samliv i registrert partnerskap.

Lærenemnda og biskopene i vår kirke har et særlig ansvar for å bedømme lærespørsmål på grunnlag av den evangelisk-lutherske lære. Kirkemøtet har Lærenemnda og biskopene som sine teologisk sakkyndige, uten selv å være et læreorgan. Det er dermed ikke lenger rimelig grunnlag for at Kirkemøtet gjennom vedtak skal søke å binde de instanser i vår kirke som er betrodd ansvaret med å vigsle og tilsette i vigslede stillinger - biskopene og kirkelige rådsorganer – slik at disse må legge ett syn i homofilisaken til grunn for sin forvaltningspraksis.

Det følger av det synet som er redegjort for ovenfor, at Bispemøtets flertall også anser det "gamle" synet i homofilisaken for å ha kirkelig legitimitet, slik at dette med rette kan legges til grunn for biskopers og tilsettingsorganers forvaltningspraksis. Begge syn i homofili-spørsmålet må ha rom i vår kirke, både i menighetene, blant vigslede og andre

medarbeidere, i de kirkelige rådene og blant biskopene. Bispemøtet vil understreke at ingen statlig lovgivning eller lovtolkning kan tvinge biskopene til å vigsle homofile i partnerskap eller tvinge tilsettingsorganene til å foreta tilsetting av disse.

Å leve med to syn i homofilis spørsmålet og ulik forvaltningspraksis når det gjelder vigsling og tilsetting av homofile i registrert partnerskap, kan sette samhold og fellesskap i vår kirke på alvorlig prøve. Situasjonen krever vilje til åpenhet og dialog. Det må fortsatt arbeides med homofili-spørsmålet i lys av Skriften og kirkens læregrunnlag. Flertallet finner likevel at kirkens enhet i bekjennelsens forstand kan bevares i denne situasjonen. Kirkens enhet er en gave som gis kirken gjennom evangeliet og den rettferdiggjørende tro på Jesus Kristus. At evangeliet forkynnes rent og sakramentene forvaltes rett, er grunnlaget for kirkens enhet (CA art. VII). Kirken er fellesskap i tro og etterfølgelse forpliktet på Skriften.

Bispemøtets *mindretall* (*Bondevik, Baasland, Hagesæther, Kvarme og Skjevesland*) vil anbefale for Kirkemøtet 2007 at en ikke endrer kirkemøtevedtakene i homofilisaken fra 1995 og 1997.

I en sak som setter samholdet og fellesskapet i kirken vår på alvorlig prøve, er det en oppgave å bidra til størst mulig konsensus. Den norske kirkes lærenemnd er delt på midten i sin uttalelse, og dette gir ikke et godt grunnlag for Kirkemøtet til å gjøre vedtak om ny praksis. Allerede i 1995 gjorde det seg to syn gjeldende, og det er ikke gitt nye overbevisende læremessige argumenter for å endre Kirkemøtets tidligere vedtak.

Tvert imot dokumenterer en samstemt Lærenemnd at de aktuelle bibeltekstene etter sin historiske mening konsekvent avviser homofilt samliv. En så grunnleggende felles erkjennelse kan ikke gi dekning for en helt motstridende praksis. Hensynet til tradisjon og økumeniske relasjoner tilsier også at en skal være varsom med en så radikal endring av praksis.

På tross av kirkemøtevedtakene i 1995 og 1997 har enkelte biskoper vigslet og enkelte bispedømmeråd ansatt homofile som lever i partnerskap. Ulikhet bispedømmene i mellom har skapt en krevende situasjon for enheten. Et uløst teologisk og kirkelig problem vil føre til økt spenning på lokalplanet. Kirkemøtet kan ikke overlate til lokalmenighetene å håndtere følgene av et uavklart lærevedtak.

Også for mindretallet er det grunnleggende viktig at kirkens enhet i bekjennelsens forstand bevares. Situasjonen krever fortsatt vilje til åpenhet og dialog. Men denne dialogen gjelder også kirkesamfunn utenfor vår egen kirke. Den norske kirke skylder sine partnere i Norges kristne råd å drøfte hvilke økumeniske konsekvenser en ny praksis vil kunne få for norsk kirkeliv.